

عنوان مقاله:

نقدی بر مقاله «گوینده و تناسب آیات أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَ مَا أُبْرِئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ در تفاسیر امامیه»

محل انتشار:

دوفصلنامه تفسیرپژوهی، دوره 6، شماره 12 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

سید حسین سید موسوی - دانشیار گروه معارف اسلامی دانشکده الهیات و معارف اسلامی دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

در شماره 30 مجله مطالعات تفسیری مقاله ای با عنوان "گوینده و تناسب آیات" أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَ مَا أُبْرِئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ "در تفاسیر امامیه" منتشر شده است. در این مقاله سعی شده است دو رویکرد از گوینده آیات 52 و 53 سوره یوسف ارائه گردد. در رویکرد اول حضرت یوسف(ع) گوینده است و در رویکرد دوم گوینده زلیخا است. نویسنده با ذکر دلایلی رویکرد اول را پذیرفته و رویکرد دوم را رد کرده است. با نقد دلایل رویکرد اول و پاسخ به ردیه های رویکرد دوم سعی شده است رویکرد اول را پذیرفته و البته در آن این تغییر را مطرح کنیم که مفعول جمله "لَمْ أَخُنْهُ" و فاعل جمله "لِيُعْلَمَ" کسی غیر از عزیز مصر نیست. در واقع زلیخا در آن مجلس اعلام میدارد: من این اعتراف را کردم تا شوهرم بدانند که در پنهانی به او خیانت نکرده ام. این نگاه در حالی است که معتقدین به گوینده بودن زلیخا ضماین فاعلی "لِيُعْلَمَ" و مفعولی "لَمْ أَخُنْهُ" را به یوسف(ع) برگردانده اند. این نگاه مورد تأیید مفسرانی همچون ابن کثیر و معرفت است.

کلمات کلیدی:

کلید واژه: یوسف(ع)، زلیخا، عزیز، آیه 52 و 53 سوره یوسف، ابن کثیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1180605>

